

JØRGEN PETER CARLSEN

Jørgen Peter Carlsen blev født i 1949 i Sønderborg. Han kom til Aarhus i 1968 og begyndte sine universitetsstudier ved faget Idéhistorie. Et par år senere mødte han sin nuværende kone, Muser, og det kom der blandt andet to børn ud af. Siden 1986 har Jørgen været en meget engageret forstander på Testrup Højskole, syd for Aarhus.

Interviewet af Bent Hjortshøj, 13. december 2016

JØRGEN, HVOR ER DU FØDT OG HVOR MANGE SØSKENDE HAVDE DU?

Jeg er født i 1949 i Sønderborg, og har en lillesøster, som blev født i 1955, var seks år yngre end mig, og der var kun os to, og min far var relativ gammel, da jeg blev født, han var 44 år. Jeg var knapt konfirmeret, da han fyldte 60. Han var musiker. Oprindeligt uddannet maskinarbejder i verdenskrisen i 1930'erne. Han lærte sig selv at spille violin, og han overtog en danserestaurant ved havnen i Sønderborg, som hedder Damskibspavillonen. Den eksisterer ikke mere, men det var en meget idyllisk bindingsværksbygning i to etager, hvor der var dansant foroven, og hvor man kunne få noget at spise i underetagen. Og der skete så det i 1948, at han stod og spillede violin deroppe sammen med sin bror Villy, som spillede klaver, og så blev der erklæret landesorg, fordi et ruteskib,

som hed København, gik på en mine og 48 mennesker blev dræbt ved den lejlighed, og min far kunne selvfølgelig ikke spille mere, og så gik han hen til et bord, hvor der sad nogen sygeplejeelever og spurgte, om han måtte byde på et eller andet, og der sad min mor blandt andet, og 15 måneder efter blev jeg født. Man kan sige min opvækst var underlig på den måde, at der var ikke noget med, at far ikke var hjemme, han var hjemme hele dagen indtil om aftenen, hvor han skulle ud at spille, så vi havde meget sammen. Mor arbejdede dernede. Hun afbrød sin sygeplejerskeuddannelse og var en slags værtinde dernede, hvor hun styrede serveringen, og hun serverede også selv. Det vil sige, jeg har ikke haft fraværende forældre som så mange andre, fordi de har været på arbejde. Han har jo haft den udslagne dag. Selvfølgelig har han haft brug for at øve. Men vi cyklede lange ture, hvor min lillesøster Marianne sad i kurven foran, og så cyklede vi til en bestemt lokalitet syv kilometer fra, hvor vi boede, Høruphav, hvor vi fik en is. Den kostede dengang 45 øre, hvis det var et bæger og 15 øre hvis det var en ispind.

VAR DIN SKOLEGANG TYPISK FOR DEN TID?

Ja, bortset fra at skolen var meget nybygget; den var oprettet året før, jeg begyndte i skole, og den var et resultat af et industrieventyr, som fandt sted på øen Als, og du ved, Sønderborg ligger jo dels på Als og dels på Sundved, nemlig Danfoss fabrikkerne, som jeg tror ved siden af Burmeister og Wayne var der, hvor der var flest ansatte, og det ytrede sig blandt andet i en enorm ekspansion i området. Der blev anlagt helt nye kvarterer i Sønderborg og på Als, og det var stadigvæk ikke nok, men hver eneste morgen kørte der en uendelig strøm af røde busser, de såkaldte danbusser med arbejdere fra Sønderborg. Der kom også fra Sydfyn. Dengang var det Mommark, Fåborg, og det gik så den anden vej ved fyraftenstid. Det var et kæmpe eventyr, og den her skole blev bygget i et kvarter, der netop var meget ekspansiv på grund af virksomheden. Den var oprindeligt bygget til 800 personer, men allerede to år efter, den åbnede, var der 1100 elever. Der var to skolegårde: Én for 1. – 4. klasse, og én for de lidt større klasser.

VAR DET FORTRINSVIS ELEVER AF FORÆLDRE, DER ARBEJDEDE PÅ DANFOSS.

Nej ikke fortrinsvis. Klasserne var på cirka 25 – 30 elever, deraf var der 10 – 12 fra Danfoss. Sådan var det også i gymnasiet, men måske endnu mere udpræget.

Der var mange ingeniør-børn. Men du spørger efter den lærer, som har gjort størst indtryk på mig. Det er uden enhver tvivl Christian Skov, som jo faktisk er alment kendt. Christian Skov var, ved siden af at han var skolelærer, også forfatter. Senere aflagde han sig skolelærerjobbet og blev forfatter på heltid, ikke fordi hans indtægter var store, for det var de ikke, men han var en meget respekteret forfatter. Det er ikke mere end en måned siden, han er død. Han boede de sidste år i Aarhus, hvor han har en datter, som så vidt jeg ved er rektor på Marselisborg Gymnasium, Kirsten hedder hun. Han var en vidunderlig lærer.

VAR DET I DANSK?

Ja, det var i dansk, og han var vidunderlig på den måde, at han tog os elever alvorligt, og han var meget optaget af stilskrivning, det siger selv, fordi han jo var optaget af litteratur i det hele taget, og han fik os faktisk til at få lyst til at skrive stile. Han gjorde så det, at han læste dem omhyggeligt, og de bedste af stilene blev så læst op for klassen. Det skulle ikke forstås på den måde, at det var en konkurrencementalitet, men han ville ligesom også gerne have, at de kunne høre, at noget var bedre end andet, så man selv ligesom kunne prøve på at anstrenge sig lidt mere, og det sjove ved det var, at når vi sad på klassen og skrev stil, så sad han også selv og skrev. Han skrev selvfølgelig på en af sine romaner eller sådan noget. Men det gav en dejlig atmosfære. Ham nærede jeg en meget stor respekt for, og jeg er meget taknemmelig, fordi han var en af de der lærerpersonligheder, som man husker livet igennem. Sådan vil det næsten altid være. Der er næsten altid nogen lærere, som står tydeligt i ens erindring.

HVAD LAVEDE DU I DIN FRITID?

Jeg var meget optaget af jazz. Gik også til klaverspil. Fem år gammel gik jeg til violinundervisning hos en musikdirektør Bernkau, altså en gammel tysker. Han var helt preussisk. Jeg kunne slet ikke have med det at gøre. Han var sikkert meget dygtig, men nogen pædagog var han ikke, så jeg brød til sidst grædende sammen efter to måneder.

Jeg har i en del år gået til klaver hos en dengang forholdsvis ung klaverlærer, Grethe Led Elgaard, som var konservatorieuddannet og meget dygtig, men samtidigt var hun ramt af polio, så hun var bevægelseshæmmet. Hun havde svært ved at gå, men så snart hun sad ved klaveret var hun dronning. Til

gengæld var hun noget sadistisk, vil jeg sige; hun kunne finde på med en knappenål at slå takten i din overarm, og hvis man så begyndte at få tårer i øjnene, så havde hun salmiakpastiller, som man så kunne få.

Jeg kom i gymnasiet. Dengang var der kun ét gymnasium i Sønderborg, Sønderborg Statsskole, som lå i statelige bygninger, der bærer tydeligt præg af den preussiske arkitektur, som Sønderborg jo har meget af. En af hovedvejene var Kongevejen, som i tyskertiden hed Kejser Wilhelmsstrasse, og der lå domhuset, og der lå statsskolen, og sjovt nok var det akkurat den samme arkitektur, altså om du skulle ind og dømmes, eller du skulle i skole. Der havde vi en rektor, som hed Keller Hansen, som i og for sig var meget sympatisk. Han var ærkesocialdemokrat, og det var også på det tidspunkt, hvor ungdomsoprøret begyndte at røre på sig, men det tog nu lang tid, før det kom til Sønderborg. Jeg kan huske, at i 1967 var der en 3. g'er, jeg gik i 2. g, som var langhåret, Dan hed han, og det var den eneste langhårede på hele skolen. Og han var ikke bare langhåret, han var også rødhåret. Det var som om, det var en kæmpe provokation. Han fik et brev med hjem til sin far, hvor rektor havde skrevet, at han gerne så, at han sendte sin søn til frisør. Så kom Dan næste dag med et brev fra sin far, der sagde, at det skulle rektor overhovedet ikke blande sig i, og så blev han sat på plads. Han har nok været én af de der selvbevidste ingeniører. Han kom fra Danfoss-regionen. Man kan sige, det var et autoritetstab, rektor led på måde. Han kunne bare lade være med at vove pelsen, men det var lidt morsomt. Men det siger bare noget om, at ungdomsoprør på højskolen, i hvert fald så sent som i 1968, var der på ingen måde tale om. Det var en meget autoritær ledelsesstil, der var hierarkier. 3. g'erne måtte selvfølgelig meget mere end 1. g'erne. Men der var mange meget dygtige lærere, og jeg synes, jeg har lært meget i gymnasietiden. Så blev jeg student i 1968, og jeg er den første student i min familie, både på mødre- og fædresiden. Ud over at jeg havde været meget interesseret i jazz, oprindeligt selvfølgelig New Orleans jazz, så begynder det at vokse op ad til swing og senere igen til beebop og cool og sådan noget.

MEN DU VAR IKKE LIGE SOM SÅ MANGE ANDRE HOPPET PÅ ROCK?

Ikke så meget. Dengang var det, som om man var enten det ene eller det andet. Da gik man i jazzklub med islandske trøjer og cowboybusker, og lod som om

man var meget ældre, end man var, fordi man skulle egentlig være 18 for at komme ind. Eller også så var man til rock. Men det var som om den side af sagen, ikke spillede så stor en rolle hos mig eller i min omgangskreds. Jeg kan huske en del af mine klassekammerater hørte "Efter skoletid" – Jørgen Mylius' program, som spillede Top 10; det var ikke dansktop, det var Rolling Stones, Beatles, Bee Gees. Samtidigt havde jeg i 3. g været meget optaget af filosofi og idéhistorie, og Schantz, som du også skal interviewe, har du fortalt, han var begyndt året før på det nye fag idéhistorie på Aarhus Universitet, som næste år kan fejre 50års jubilæum. Jeg vidste, han studerede det. Jeg opsøgte ham i sommerferien for at høre, hvordan han syntes, det var, og han anbefalede det meget, så der skete simpelthen det, at jeg slet ikke var interesseret i et fjumreår eller noget som helst i den retning. Det var heller ikke noget, man brugte så meget dengang, vil jeg skynde mig at sige, og det er også forklaringen på, at jeg aldrig selv har været højskoleelev, hvad der nok er nogle, der bliver forarget over og tænker, han er højskolemand, han har ikke engang selv været på højskole, men det kunne kun gå for langsomt at komme op og læse idéhistorie hos professor Sløk, som var den store mester inden for faget, og som var en fantastisk pædagog og en inspirerende person, som bestemt også havde sine mørke sider, men det er der så mange andre, der også har, men helt klart en meget inspirerende lærer, og det begyndte jeg på i 1968, hvor jeg så kom til Aarhus, hvor jeg aldrig havde sat mine ben, og jeg kan huske, at allerede dengang var der mangel på studenterboliger, og min mor havde så set i Jyllands-Posten, at der var et værelse til leje i et kollegiebyggeri i Egå. Vi var nødt til at leje det fra maj måned, for at kunne være sikker på, det var der, når jeg kom i begyndelsen af september.

Det viste sig at være en gammel brugsforening, som én eller anden spekulant havde indrettet en hel masse værelser i, og værelserne det var simpelthen bare blød masonit. Hvis én hørte radio, så hørte alle radio. Og jeg er også sikker på, at hvis brandmyndighederne havde haft nys om det, så havde det været dødsdømt på stedet.

Der nåede jeg kun at bo i et par uger, så skete der det på vej hjem i bussen fra Aarhus. Jeg faldt ud af bussen, det var sådan halvmørk aften, han kørte med åben dør, og jeg troede, at nu var den der, nu kunne jeg lige koket springe ud,

men så var den så meget i fart, at jeg faktisk blev kørt over af baghjulet, altså min fod blev kørt over af baghjulet. Heldigvis havde jeg fået nogle meget nye sko med nogen meget kraftige såler, og de tog stødet. Men jeg blev kørt på hospitalet, og de kunne ikke se noget på røntgenbillederne og blev kørt hjem igen. Næste dag skulle Schantz køre tilbage til Sønderjylland, og jeg fik så kørelejlighed med ham, og så tilbragte jeg de næste fire – seks uger derhjemme, for jeg kunne ikke bevæge mig. Så viser det sig, at dagen efter jeg var taget afsted, var der kommet et brev til min adresse i Egå om, at der alligevel var et brud. Jeg fik det undersøgt, men der var ikke noget at gøre, men det var ved at gå i sig selv igen, men det var en lidt snublende start. Jeg snublede ind i Aarhus kommune, kan man sige.

Ret hurtigt fandt jeg noget andet at bo i, et værelse i selve byen, fordi jeg syntes, det var utrolig frustrerende at bo så langt væk fra alting. Ganske vist havde jeg en cykel, og det var let at cykle hjem, fordi det var ned ad bakke hele tiden, altså fra universitetet og til Egå. At cykle ind til universitetet det var "pisse" hårdt, fordi det var op ad bakke. Den var endnu mere voldsom, end den er nu.

Jeg læste idéhistorie og fik selvfølgelig gode studiekammerater der, og så sker der det i 1970, at jeg møder Muser, min kone, til en fest på Børghlum kollegiet. Hun var blevet inviteret af en fætter, hun havde, som boede på et af værelserne, og jeg kan ikke huske, hvordan jeg egentlig kom til den fest, fordi man skulle være inviteret, man kunne ikke sådan bare komme udefra. Vi fik så øje på hinanden, og det resulterede i, at vi blev kærestes, og senere flyttede vi sammen, altså i den forstand at jeg havde et værelse i Trøjborg-kvarteret, et klubværelse, og der blev et værelse ledigt lige ved siden af, og det fik hun så. Hun havde haft et værelse ude i Risskov og læste også på universitetet; hun læste dansk på det tidspunkt og senere også idéhistorie, så hun er cand.mag. i dansk og idéhistorie. Men meget hurtigt blev hun gravid, og vi fik så det første barn, vi har ialt to piger, så Signe har fødselsdag i dag den 13. født for 45 år siden. Inden da var vi blevet gift. Vi blev gift i Tved kirke på Grundlovsdag den 5. juni. Man kan sige, hvis man ser det udefra, O.K. det er den sædvanlige historie, så skal de giftes, fordi det ser pæneste ud, men det var faktisk af kærlighed, og vi elskede hinanden dengang, og det gør vi stadigvæk. Men samtidigt kan du sige, hvis man ser det udefra, så er det meget dårlige odds, at hun er 19 år, da vi bliver

gift og føder, og jeg er så en far, to år ældre. Altså det har alle muligheder for at gå galt.

OG DU HAR STADIG FIRE ÅR TILBAGE AF DIT STUDIE?

Det blev så til en del flere år. Men vi fik Signe den 13. december 1971, og det vil sige, vi var i forhold til vores jævnaldrende studerende noget mere hæmmet i vores udfoldelser, fordi vi havde et lille barn, vi hele tiden skulle tage os af, vi kunne ikke vende op og ned på nat og dag, vi kunne ikke feste vildt og inderligt, selv om vi også gik til den og tog hende med til mange forskellige ting, og vi kunne heller ikke rejse langt. Jeg kan huske, vi flyttede, fordi de to værelser var ikke nok til os og et lille barn, så vi fik en 1½-værelses lejlighed i Tømmergården, som ligger lidt skudt tilbage fra Trøjborg i Edouard Suensonsgade 4. sal. Der boede vi så i nogle år, og jeg kan huske, mens Muser endnu var gravid, var der en dame, der kom ind til mig, da jeg skulle ind elevatoren, jeg kan se, I snart skal have barn, sagde hun. Nu vil jeg lige give jer et tip, der står ganske vist, at vaskekælderens først er åben fra klokken 7, men det er meget tit pedellen åbner den fra måske ved 05.30-tiden. Det er meget rart at vide. Jeg fortalte det til Muser, og vi bed simpelthen i dynerne, fordi vi skulle op klokken 05.30 om morgenen, de måtte da tro, vi var fuldstændig vanvittige, indtil vi fandt ud af, det måske var meget smart. Men vi fik som sagt Signe.

Vi var en del på Æsken. Inden da var vi meget på Tagskægget. Det kunne godt være, vi vækkede hende klokken 11 om aftenen, fordi vi fik besøg af nogen, og hun var faldet i søvn, men så tog vi hende med ned på Æsken, så fik hun al den chokolademælk, hun kunne drikke, så hun har en paradisdrom om Æsken.

Vi var selvfølgelig som de fleste studerende dengang politisk aktive, ikke sådan vildt partipolitisk aktiv, men vi var med i det, man kan kalde studenterbevægelsen og studenteroprøret og sådan nogen ting, men vi var ikke i første geled. På den måde har vi egentlig været nogle fredelige væsner, men selve det, at vi fik Signe vores første datter så tidligt, betød jo også, at det trak ud med vores studier, egentlig ikke fordi vi var dovne, men vi havde heller ikke sådan nogen egentlig grund til at blive færdige i en fart, fordi der var ikke nogen stillinger i slutningen af 70'erne. Det var meget småt med stillinger rundt omkring, og jeg var magister i idéhistorie; det blev jeg så i 1977. Muser var

cand.mag. I dansk og idéhistorie, og jeg kunne slet ikke komme ud i gymnasiet, fordi idéhistorie var ikke gymnasiefag og havde heller ikke noget ønske om det egentlig. Muser læste til pædagogikum, mens hun var på Marselisborg Gymnasium som praktikant, men hun blev så træt af de unge, som hun syntes var uopdragne og umotiverede. Hun fortalte, at der var nogen, der sad med deres styrthjelm på bagerste række, hun gad det ikke, og så fik hun tip om, at de manglede nogen lærere i indvandrerrundervisningen. Det hørte dengang under Folkeuniversitetet. Nu er det jo en selvstændig institution, som bliver drevet af Dansk Flygtningehjælp. Tidligere var det Aarhus Kommune, der stod for den, men der var hun meget glad for at være. Hun mødte meget mere modne og motiverede elever, som ovenikøbet kunne finde på at sige tak for timen. Det var noget helt nyt. Og der har hun så været her indtil for et par år siden, hvor hun så gik på efterløn. Men vi har været Aarhus-borgere som sagt siden 1968 for mit vedkommende og siden 1970 for Musers vedkommende.

Engang i begyndelsen af 70'erne, efter vi havde boet i Tømrergården, flyttede vi i kollektiv med nogen gode venner ude i Lisbjerg, Elevvej 11. Det var et stuehus til en gård, som var blevet ledig, og som jeg kan huske dengang kostede 365 kroner I månedlig leje. Vi var to par, der indtog den og fik den sat i stand, malet og en hel masse andet. Problemet var, at ligesom vi havde gjort den i stand i løbet af sommeren, så kom der en frygtelig vinter, og hvad værre var, oliekrisen. Det var et meget dårligt isoleret hus, så vores olieregning steg i løbet af ét år til det tidobbelte. Der var kun ét fyr, som buldrede derudad. Vi satte selvfølgelig plastik for vinduerne og prøvede alt det, vi kunne og lukkede nogle rum af, men der boede vi så i en årrække, hvor vi efterhånden holdt nogle legendariske nytårsfester.

Sagen var den, at både Ole Markvard, som boede der dengang sammen med Else, hans daværende kone, og jeg, vi lavede en nytårsfest, hvor man fik kålpølser, vi var jo fra Sønderjylland, og grønlangkål og selvfølgelig også flæsk til. Det hele foregik på sønderjysk maner. Det viste sig at være meget attraktivt også for ikke-sønderjyder, og så var der selvfølgelig masser at drikke også. Men det var nogen legendariske nytårsfester, vi holdt derude. Der var plads nok, når det endelig skulle være, og når vi var så mange, så var det jo ikke for koldt.

Siden flyttede vi til Vejlbj Vænge i Vejlbj-Risskov. Vi var medlemmer af en boligforening, og der var noget nybyggeri, som vi flyttede ind i i 1979. Det var rækkehus i to etager, meget fornuftigt indretter, og der var det spændende ved det, at alle havde den samme historie, fordi alle flyttede ind på samme tid, og der var en masse fællesaktiviteter. Der skulle laves legeplads og så videre. Det var en god måde at få rystet folk sammen på. Det lå lige op ad Ellevangskirken, hvor Kjeld Holm blev præst, og Kjeld Holm kendte jeg fra idéhistorie. Jeg har gået til mange gudstjenester der, og vi fik så i 1983 vores barn nummer to, Gunhild, som blev født den 2. september. Hun voksede op i denne trygge sammenhæng med en gård, der var ingen trafik, og der var masser af legekammerater. Det var et ideelt sted for børn at vokse op. Der boede vi, indtil vi så nogle år senere flyttede til en ejerbolig på Korshøjen, som er nogenlunde det samme kvarter i tre etager, som vi nød meget, og som vi så boede i, da jeg i 1986 søgte forstanderstillingen på Testrup Højskole og har lige fejret 30års jubilæum, det var den 1. december 1986 jeg tiltrådte der.

Men dengang var Testrup Højskole så meget på fælgene, at det ikke var til at se, om der overhovedet ville være en højskole næste år, fordi den var kørt helt i sænk. Der var krise på krise på krise. Meget af det var selvforskyldt i den forstand, at forstanderen havde haft meget store personlige problemer og var blevet afskediget. Der var ikke elever nok til at aflønne så mange lærere eller personale i det hele taget. Det var slemmere på Testrup end andre steder. Tendensen var der måske, men nogen klarede sig faktisk rimeligt, men Testrup havde et dårligt renommé. For der sker jo det, at højskoler får jo tilskud i henhold til taxameterprincippet; altså jo flere elever, jo større tilskud, og det vil jo sige, at nogle højskoler, som er i krise, de kan føle sig fristede til at tage imod elever, de hellere skulle have sagt nej til, fordi de bliver for hårde at tackle. Der var 13 elever på skolen dengang. Så smed jeg én hjem efter en uge, Tom, han havde været inde og sidde to gange for væbnet bankrøveri, og han kunne finde på at smadre et vindue, hvis han ikke lige kunne komme ind i et rum, hvor han skulle smøre sig en leverpostejsmad. Havde han så bare spurgt, om han ikke kunne låne en nøgle. Så jeg smed ham ud og sagde, Tom, du må også regne med, du skal betale. Vi var enige om, at hvis det her var fremtiden, så flytter vi tilbage til Korshøjen. Jeg havde med vilje ikke villet sælge huset for at kunne

vende tilbage. Det var i øvrigt én af dem, der boede der dengang, Niels Krause-Kjær, ham der nu er deadline vært.

Jeg prøvede så at lægge stilen fuldstændig om, og det har du jo været involveret i Bent, for én af tingene var også at få lavet en brochure, der ligesom kunne signalere, hvad det var vi ville på skolen. Vi ville gerne på den ene side have fat i rødderne, Grundtvig, men vi ville også på den anden side signalere, at vi levede i et 20. århundrede, som det var dengang, altså sådan at der både er tradition og modernitet på skolen. Og en stor hjælp var det også, at der var så mange gode venner fra universitetet, hvor jeg selv havde været ansat i nogen perioder, som kom og holdt blændende foredrag for en flaske rødvin, fordi de vidste godt, vi ingen penge havde overhovedet. Og ganske langsomt vendte skuden, og allerede et par år efter var vi en fyldt højskole, så da vi kunne fejre 125års jubilæum i 1991, så blev vi fejret som én af de mest betydelige skoler i Danmark, og det er kun gået godt siden, så jeg vil sige, at hvis du skal nævne de tre mest betydningsfulde højskoler i Danmark, så skal du nævne Testrup som én af dem, og hvis du kun skal nævne én, så skal du nævne Testrup.

SÅ I HAR HAFT JERES GANG OG JERES LIV HERUDE SIDEN?

Ja, vi bor i en tjenestebolig, som ligger 50 meter fra skolen, og det har vi gjort i 30 år, og så har vi i næsten 25 år, jeg tror, det var i 1993, købte vi et sommerhus på Helgenæs, som vi bruger meget i weekenderne, når der er tid til det og selvfølgelig i sommerperioden, men for at det ikke skal være løgn, så har vi købt endnu et sommerhus på Anholt her i år, som vi så bruger lige præcis i juli måned, fordi vi har også en stor kærlighed til øen Anholt, men det er så kun i juli måned, og da er det op på cyklen og ned til havnen og købe friske frikadeller og så et glas fadøl, og efter den måned tager vi tilbage til vores sommerhus på Helgenæs, vel at mærke når vi får tid til det, fordi sådan har det jo ikke været i de sidste mange år. Da har det været sådan, at vi har været på Helgenæs, for så lang en sommerferie har jeg så heller ikke, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg går på pension her til sommer, og så bliver det sådan, at vi tager til København, hvor vi har en lejlighed på Sortedamsdosseringen, som er forældrekøb, vi købte i 2003 til vores yngste datter og hendes mand og barn, og de flytter så til et andet sted på Nørrebro, og så flytter vi ind i vores lejlighed.

SÅ DET KAN VEL IKKE UNDGÅES, AT NÅR MAN ER FORSTANDER FOR EN HØJSKOLE, AT ENS LIV DET ER HØJSKOLEN.

Jeg vil sige, sådan er det næsten også at være lærer. Det er ikke kun et arbejde, det er en livsform. Som forstander er det helt klart, fordi du er sammenvokset med stedet, og det betyder selvfølgelig ikke, at du er der i 24 timer i døgnet, men mentalt er du forbundet med stedet hele tiden. Fordi de elever der er her, de er her jo 24/7 i 4-5 måneder to gange om året samt de korte kurser, hvor man også er her rigtig meget. Hvis man har den holdning til arbejdstider, at man gerne ligesom vil sige, at klokken 16.00 er det fyraften, eller hvornår det nu er, og så skal man ikke tænke på noget som helst mere, før man møder næste dag om morgenen, så skal man ikke vælge et sådant arbejde. Og sådan skal det være vil jeg sige. Det nytter ikke noget. Så kan man sige, det er i strid med moderne forhold, man er gift med sit arbejde. Men hvis man ikke i én eller anden forstand føler, at det er sådan, så skal man ikke vælge det, fordi så giver det for mange spændinger både i forhold til ægtefælle og alt muligt andet og i forhold til ens egne forventninger. Man må ligesom danse med stedet, og så kan man jo sige, omvendt er der utroligt mange fordele. For eksempel kan vi lade være at tænke på indkøb, madlavning, opvask eller noget som helst i den retning, fordi vi kan sætte os over i spisesalen anytime og få dejlig mad derovre, og det bliver så sådan, at det ind imellem bliver rigtig rart ikke at skulle gøre det, fordi så bliver det hyggeligt, og det behøver ikke være fordi man vil lave specielt raffineret mad. Selvfølgelig er der en masse aflastningspunkter også, og sådan skal det også være, og en ting til – man skal også kunne lide de unge, hvis man ikke grundlæggende kan lide de mennesker, man har med at gøre, så skal man heller ikke vælge sådan et sted, for så er det alt for masochistisk, og selvfølgelig er de også unge i den forstand, at de skejer ud. Det gjorde man jo selv, og så skal man passe på, man ikke sætter sig alt for højt op på en piedestal, men selvfølgelig skal der være former, og selvfølgelig skal nogle ting påtales og bliver det også, men der skal også være et glimt i øjet; altså at vedkommende godt ved, at det ikke er the end of the World, altså det du har gjort.

HVORDAN AFVEJER DU DET, AT DER SKAL VÆRE UNGE TIL ALLE UDDANNELSER, SKAL MAN GÅ EFTER SIT HJERTE ELLER SIN PENGEPUNG, ELLER HVAD SKAL MAN GÅ EFTER?

Man skal overhovedet ikke gå efter sin pengepung, udelukkende efter sit hjerte. Hvis man ikke har hjertet med i det, man foretager sig, så nytter det ikke noget.

Der skal komme den der begejstring indefra, man må afgøre, hvilken vej man vil gå, altså vil du have med mennesker at gøre, så skal du søge over i fag, hvor kontakten og kommunikationen med mennesker spiller en rolle. Det kan være, du skal være pædagog, skolelærer, sygeplejerske eller læge. Hvis du er en nørd, så er det måske noget andet, du skal vælge, måske sådan noget ingeniøragtigt. Ikke være sagt, at de ikke har noget med mennesker at gøre. Jeg tror, der ganske langsomt er ved at indfinde sig en vis balance i vurderingen af åndens fag og håndens fag, fordi mange af håndens fag er også meget åndens fag. Hvis du ser på for eksempel de manualer, som mekanikerlærlinge skal bruge, så kan du lige så godt sidde som 2. års studerende på matematisk institut. Jeg vil også sige, jeg tror, der sker en regulering på den måde, at der hvor arbejdsløsheden næsten er størst i øjeblikket, det er blandt unge med en lang videregående uddannelse. De har det temmelig meget sværere end folk, der har en mere håndværkspræget faglig uddannelse bag sig, er mit indtryk. Og jeg kan huske, dengang vi skulle have lavet noget ved vores sommerhus, var der en tømrermester på Mols, som sagde, altså ved du hvad, du har efterhånden så meget at lave, skal du ikke ud i bixsen, nej det kan jeg godt sige det, det skal jeg ikke, hvorfor skal du ikke det, nej for så ender jeg med at sidde på et kontor, og det gider jeg ikke, så kunne jeg jo bare have gået på universitetet, og det gad jeg netop ikke. Jeg tror, han havde seks mand under sig, det er ret meget, så skal jeg til at administrere, det gider jeg ikke.

MANGE AF DE ELEVER, I HAR HERUDE, DET ER VEL OGSÅ NOGEN, DER ER MEGET BEVIDST MED DERES LIV, FOR DET AT GÅ PÅ HØJSKOLE, DER GÅR DU SPECIFIKT EFTER EN TING, SELVFØLGELIG ALMEN VIDEN, MEN I KOMBINATION MED ANDRE MENNESKER, SÅ DER ER MANGE UNGE MENNESKER.

De, der går her, er bevidst om højskolen, men jeg mener ikke, det er det samme, som de er bevidst om deres liv, fordi de er lige så snotforvirrede som unge til alle dage har været, og jeg vil sige, mange af dem har jo mange ressourcer, altså mange talenter, og det er selvfølgelig på den ene side en nådegave at have, altså at man kan mange forskellige ting, men det kan også skabe den der rådvildhed, som gør, at man kan have svært ved at afgøre, hvad man egentlig vil, altså om du vil den vej eller den vej. Så er der også nogen, som har mere ondt i livet, end man umiddelbart skulle tro, og det kan tit være elever, som funkler, altså ligner en million og kan det hele, men som viser sig alligevel

at have nogle problemer, som man ikke opdager ved første øjekast. Ikke at jeg vader rundt i det, men jeg har tit undret mig over, at der er elever, som set udefra ligner en højglanspoleret succes, som så egentlig, når det kommer til stykket, ikke har det så godt. Det kan have noget med forældrebaggrund at gøre, men det behøver det ikke nødvendigvis at have. Der kan være spiseforstyrrelser, og det gør, at man ligesom skal passe på med at tro, at unge, når man ser dem, det er sådan en hyperprivilegeret gruppe, som bare sådan fester og har det sjovt.

TESTRUP HAR JO MANGE GANGE MARKERET SIG, OGSÅ I FORHOLD TIL AARHUS. HAR I NOGEN TILTAG HERUDE, SOM ER MED I KATALOGET?

Vi har ingen med i kataloget, og det er ikke, fordi vi ikke vil, men der sker så meget her på stedet, at vi næsten ikke orker at lægge mere på, men der er helt klart ting, som vi vil blande os i, og vi har også forskellige henvendelser om ting, vi ville være med i, men vi står ikke direkte med noget i kataloget. Sådan har det også været tidligere. Vi har været med i forskellige festuge-initiativer og Food-festival var vi også involveret i for nogle år siden. Om nogle få dage skal vi udstille for 14. gang i Rådhusets foyer. Det er eleverne fra kunstlinjen, der laver en udstilling, der er inspireret af H.C. Andersens "I Danmark er jeg født". På den måde spiller vi selvfølgelig en rolle. Vi spiller også indirekte en rolle i den forstand, at der kommer jo til mange af de arrangementer og foredrag folk fra Aarhus-området, det har bare ikke den event-karakter, som visse andre ting kan have, og jeg har selv været med i forskellige initiativer. Jeg sad selv med i idégruppen bag DOKKI, og jeg har siddet med i forskellige råd og nævn i tidens løb i Aarhus Kommune, så på den måde har jeg selvfølgelig noget kontakt med det, der sker i Aarhus. Du skal regne med, vi er lidt et torneroseslot; der sker det, at alting går i stå, og der vokser en tjørnehæk op omkring skolen. Man kan sige, det er noget underligt noget, I sådan passer jer selv og trækker gardinerne for, men det er en del af højskolen, at den ligesom samler sig om sig selv. Selvfølgelig drager vi ud i verden, men den samler sig meget om sig selv, og vi skal ikke være alt for meget Fredericia banegård. Vi skal ikke have alt for mange åben-arrangementer herude, før det hele bliver ligesom lidt løst i furerne.

MAN KAN JO OGSÅ SIGE, AT HVER GANG I FÅR ET NYT HOLD ELEVER, SÅ FÅR I ET TOTALT ELEVHOLD, SOM IKKE KENDER HINANDEN, SÅ KOMMER DE MED ALLE DERES FORSKELLIGE BAGGRUNDE, SÅ I HAR JO RIGELIGT MED AT FÅ DEM INTEGRERET. MEN HVAD SYNES DU OM AARHUS KULTURBY 2017?

Jeg var faktisk lidt i syv sind, fordi konkurrenten til Aarhus, det var jo min egen hjemby, Sønderborg, kan du huske det. Men jeg synes, det er rigtig fint, at Aarhus bliver det. Aarhus har også en større kapacitet til det, og jeg glæder mig egentlig næsten mere til eftervirkningerne af alt det, der nu sker i 2017, end jeg glæder mig til selve året. Jeg er bange for, at der næsten går overkill i det. Det er næsten, som om man vil lave festuge et helt år, og så meget tror jeg heller ikke, man kan trække folk af huse. Noget kan der ske, men det, der er det positive ved det blandt andet, det er jo, at man får en hel masse ting færdige, letbanen, havnefronten, sådan at Aarhus op til 2017 står som en nogenlunde færdigbygget by, så man ikke hele tiden har de der vansirende ar i bybilledet, hvor der sådan er en stor byggeplads. Det ser ikke hyggeligt ud, det er ikke hyggeligt, og da vil jeg sige, da er Aarhus jo med sin beliggenhed, den ligger jo næsten i en gryde, med Højbjerg-bakkerne og Holme-bakkerne på den ene side og Randersvej, og ligger smukt ved havet, den har det hele, den har skov, strand, havn og en middelalderlig bykerne. Det er helt utroligt, og jeg synes, den er velproportioneret. Jeg synes også, fritlæggelsen af åen har været en heldig beslutning, og jeg har intet ondt at sige om Aarhus, andet end at det bliver dejligt, når alt det her byggeri bliver færdigt, og sådan ligesom falde til ro og ligesom få en hverdag til at køre med alle de faciliteter, som jo kommer.

HAR DU ET GODT RÅD TIL DE UNGE MENNESKER?

At de gerne må have lov til at føle, at de er betydningsfulde, at deres liv har betydning, de skal bare ikke blive indbildske og tro, at deres liv er det eneste, der har betydning, men de må meget gerne ligesom forstå, at også deres liv har betydning, fordi et hvilket som helst liv har betydning, og det er det, der egentlig gør livet spændende, at det er fuldt af betydning, og at der er noget, der står på spil, når livet leves. Altså være klar over, at dit liv har umådelig stor betydning, men lad være med at bilde dig ind, at du er den eneste, der har det på den måde.

Transskriberet af Lene Kjær Clausen, marts 2017